

[Køpke Christensen]

Jeg mener også, der er noget meget følelsesladet i den debat, det kan ikke undgås, og det skal også med i billedet.

Formanden:

Jeg skal her indskyde, at jeg har i sinde at indlægge en pause i forhandlingerne. Jeg prøver, om vi kan føre denne sag til ende inden pausen, men det bliver senest kl. 19, at vi foretager en udsættelse af mødet. Så meget til orientering.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Mine bestræbelser vil stadig væk gå ud på at forstå logikken i den argumentation, SF fører frem.

Man forestiller sig altså, at hvis der bliver stemt nej, så kan Danmark komme i realitetsdrøftelser med de andre EF-lande om at forbedre miljøreglerne, forbrugerbeskyttelsesregler, EF-Parlamentets beføjelser osv.; jeg anser det ikke for at være en realistisk mulighed. Man regner med, at man kan gå i realitetsforhandlinger med henblik på at få ØMU'en ud; jeg anser det ikke for at være en realistisk mulighed. Man går i forhandlinger for at få afsnittet om Vestunionen og det forsvarspolitiske samarbejde ud; jeg anser det ikke for at være en realistisk mulighed.

Derfor står der stadig væk for mig billedet af et SF, der forsøger at bibringe befolkningen et indtryk af, at der foreligger nogle politiske muligheder, som reelt ikke er til stede.

Jeg siger ikke, som hr. Jens Thoft forsøgte at pådutte mig, at der ikke er store problemer i EF-samarbejdet. Der er meget, meget store problemer i EF-samarbejdet, og vores bestræbelser skal gå ud på at løse nogle af disse kæmpestore problemer. Det, der er virkeligheden for mig, er, at den politiske kamp har flyttet sig. Det er, som om SF tror, at den politiske kamp om alle de store, afgørende spørgsmål som miljø, energi, økonomi osv. er noget, vi kan klare herhjemme i vores eget lille land, og at alle andre nok vil rette sig ind efter det, men sådan ser verden altså ikke ud for mig. EF er blevet dér, hvor det foregår, og derfor er vi nødt til at være med.

Måtte jeg så lige til almindelig orientering sige, at vi socialdemokrater, der stemte nej i 1972, bebrejdede tilhængerne inden for vores

parti, at de ikke ville erkende konsekvensen af deres egen holdning og gå ind for en fælles europæisk konjunkturpolitik. Nu kommer SF og argumenterer imod ØMU'en, men jeg kan ikke forestille mig et Europa, hvor priserne eller renten går op i den ene ende og ned i den anden, sådan ser virkelighedens verden heller ikke ud. Selvfølgelig ved man godt, at man inden for et fællesmarked, hvor man har fri bevægelse af kapital, penge osv., hvor erhvervspolitikken kommer tættere ind på livet af os, og hvor virksomhederne bliver internationaliseret, er nødt til at føre en fælles konjunkturpolitik.

Derfor mener jeg også, at SF på det punkt fører en fuldstændig urealistisk politik og fører en argumentation frem, som vælgerne faktisk ikke bør fæste lid til.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg havde egentlig tænkt mig at begå noget samfundsgavnligt, nemlig ikke at gå herop igen, men der er et af de argumenter, der nu er ført i marken, som gør, at jeg alligevel føler mig kaldet til det, og det er hr. Køpke Christensens, som jeg synes er det mest usmagelige, mest uanstændige og mest urimelige argument, modstanderne her i landet overhovedet kan bruge, nemlig at et nej er en logisk følge af modstandskampen. Sandheden er, at EF netop blev skabt for at stoppe den ødelæggelse, som Anden Verdenskrig var, hindre den i at gentage sig, hindre, at demokratiet blev løbet over ende, så de vesteuropæiske lande igen skulle opleve det, man havde oplevet under Anden Verdenskrig, og hindre, at social nød ville føre til en ny diktator som Hitler. EF blev skabt for at forhindre, at det, som modstandsfolkene kæmpede imod, skulle genopstå, og så prøver man at fremstille det, som om det logiske svar på den fortsatte kamp fra besættelsen skulle være et nej til EF.

Jeg ved da godt, at der er medlemmer af den daværende modstandsbevægelse, der tænker sådan, og det skal jeg ikke anfægte, men alle, der kender EF's historie og baggrunden for at danne det, må i alt fald sige, at det ikke er en rigtig analyse. Så når hr. Køpke Christensen i dag fører det argument i felten, synes jeg simpelt hen, at det er en uanstændighed, der er næsten oppe i nærheden af de grænser, som udenrigsministeren tidligere i dag nævnte at andre fra samme parti brugte.